

άλαφρυνίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ί σ κ ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μεουρσ.

Καθίσταμαι ἑλαφρός: Πιάσε λ-λία ξύλα 'πὸ τὸ γομάριν ν' ἁλαφρύνῃ λ-λίον, γιατί ἔν' πολλὰ βαρετόν. Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω.

ἀλάφρυνσι ἢ, ἀμάρε. 'λάφρυνσι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὺ ν ω, δι' ὃ ἰδ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω.

Ἡ ἐκ νοσήματος ἀνακούφισις, ἴασις: Φρ. Ἡ Παναγία νὰ δίγῃ σε τὴ 'λάφρυνσί σου! (εὐχὴ πρὸς ἀσθενῆ). Συνών. ἁ λ ἄ φ ρ ω σ ι. Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ ω μ α.

ἀλάφρωμα τό, ἐλάφρωμα ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 174,3 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. ἀλάφρωμα σύννηθ. ἀλάφρωμα βόρ. ιδιώμ. 'λάφρωμα Σύμ. κ. ἁ. ἄφρωμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἁ λ α φ ρ ὶ ν ω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ., παρ' ὧ καὶ ἐ λ ἄ φ ρ ω μ α.

1) Ἐλάττωσις βάρους, ἀνακούφισις σύννηθ.: Παροιμ. Ξάπλωμα τῶν ποδιῶν, τῆς κοιλιᾶς ἐλάφρωμα (ἐπὶ τῶν δι' ὀκνηρίαν πεινόντων) ΙΒενιζέλ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ τῶν σκηνιτῶν ποιμένων ἀποσκευὴ συναποκομιζομένη κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀλλαγὰς διαμονῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφ' κί τ' ἀλάφρωμα 'ς τοῦ σπὶτ' τ' κί πάει 'ς τὰ χ'μαθιά. Ἐφ' κα καμπόσ' ἀλαφρώματα 'ς τοῦ χάν', γιατί δὲ βγαίν' τοῦ καψαλουμούλαρου ἀπάν'. Συνών. ξ α λ ἄ φ ρ ο ὺ ν μ α.

Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ υ ν σ ι, ἁ λ ἄ φ ρ ω σ ι.

ἀλαφρωμάρα ἢ, ἀμάρε. ἀλαφρωμάρα Ἡπ. κ. ἁ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ και τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ω μ ἄ ρ α.

Κουφόνοια, μωρία. Συνών. ἁ λ α φ ρ ἄ ρ α, ἁ λ ἄ φ ρ ο - μ γ α λ ι ἄ, ἁ λ α φ ρ ο σ ὺ ν η, κ ο υ τ α μ ἄ ρ α.

ἀλαφρώνω, ἐλαφρώνω Λεξ. Βυζ. ἀλαφρώνω σύννηθ. ἀλαφρών-νω Κύπρ. ἀλαβρών-νω Κύπρ. ἀλαφρώνου βόρ. ιδιώμ. 'λαφρώνω πολλαχ. 'λαφρών-νω Μεγίστ. Σύμ. 'λαφρώνου Θράκ.(Μάδυτ.) κ. ἁ. ἄφρούκχου Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐ λ α φ ρ ὶ. Πβ. Ἡσυχ. «ἀλεγύνεται» κακοῦται, ἐλαφροῦται...». Τὸ ἐ λ α φ ρ ὶ ν ω καὶ παρὰ Πορτ.

1) Μετβ. καθιστῶ τι ἑλαφρόν διὰ τῆς ἀφαιρέσεως μέρους τοῦ βάρους του σύννηθ.: Ἐλαφρώνω τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ (τὰ κάμνω ὀλιγώτερα ἀποκόπτον μέρος αὐτῶν) Ἀθῆν. Ἐλαφρώνω τὸ μάρομαρο Ἀνδρ. Θ' ἁλαφρώσου νιὰ ψ'χούλλα τοῦ σπὶτ' ἀπὸν τούτ' τὴν πλάκα πῶχ' ἢ σκιπὴ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἑλαφρός ἀφαιρουμένου μέρους τοῦ βάρους μου σύννηθ.: Ἐλάφρωσε τὸ γομάρι - τὸ φορτιό κττ. σύννηθ. Ἐλάφρωσα 'φρέτου πουλύ, πέρ'σ' ἤμ'ναν βαρύτιρους Αἰτωλ. 2) Μετβ. ἀνακουφίζω ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, κόπου κττ. σύννηθ.: Τὸν ἀλάφρωσε τὸ γιαιτρικὸ σύννηθ. Μ' ἀλαφρώσ' 'ς τὴ δ'λειὰ τοῦ πιδί μ' Αἰτωλ. Ἐλαφρώσ' κα ἀπ' αὐτὸ τοῦ βάρους, ἀλλ' ὥσπου ν' ἁλαφρουθῶ γαῖμα ἔφτ'σα Μακεδ. (Σισάν.) Ἐλαφρώθηκα ἀπὸ τὸν πόνο Πελοπν. (Λακων.) Ἐλαφρώνεται ὁ ἄρρωστος (τρέπεται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ κατάστασίς του) Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. ἀνακουφίζομαι ἐκ τῆς στενοχωρίας, θλίψεως, μόχθου κττ. σύννηθ.: Ἐλάφρωσ' ἢ ψυχὴ μου Μεγίστ. Ἐλάφρωσα νιὰ ψ'χούλα

τώρα π' γίφ'κι τρανὸ τοῦ πιδί μ' (ἀνεκουφίσθην ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη κτλ.) Αἰτωλ.

Πβ. ἁ λ α φ ρ ἔ ν ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἔ σ κ ω, ἁ λ α φ ρ υ ν ἰ σ κ ω.

ἀλαφρωπὸς ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ και τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -ω π ὶ σ.

Ὁ ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος. Συνών. ἁ λ α φ ρ ο ὺ - σ ι κ ο s. Πβ. ἁ λ α φ ρ ὶ σ 9.

ἀλάφρωσι ἢ, Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) κ. ἁ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐs. ἐ λ ἄ φ ρ ω σ ι s.

Ἡ ἐκ νοσήματος, πόνου κττ. ἀνακούφισις ἐνθ' ἄν.: Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀλάφρωσι 'ς τοὺς πόνους Κορινθ. Ἀπῆς ἦμα τὸ γιαιτρικὸ ηῦρα ἀλάφρωσι Κρήτ. Συνών. ἀ λ ἄ φ ρ υ ν σ ι. Πβ. ἁ λ ἄ φ ρ ω μ α.

ἀλαχτάριστος ἐπιθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λαχταριστός <λαχταρίζω, δι' ὃ ἰδ. λαχταρῶ.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἐπιθυμεῖ τις σφοδρῶς, ὁ μὴ ποθητός: Ψάρι ἀλαχτάριστο Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δὲν τρώει τίποτε ἀλαχτάριστο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

ἀλάχτιστος ἐπιθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητικοῦ ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λαχτιστός <λαχτίζω.

Ὁ μὴ λακτισθεὶς, ὁ μὴ πληγεὶς διὰ τοῦ ποδός.

Ἀλγερίνικος ἐπιθ. ἀμάρε. Ἀλγερίνικος Κῶσ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀλγερίνος. Τὸ Ἀλγερίνικος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*, δι' ὃ ἰδ. Ἀλγερίνος.

Ὁ ἐξ Ἀλγερίου προερχόμενος: Ἀσμ.

Ἀσπρο καὶ κόκκινο χαρτὶ εἶναι τὸ πρόσωπό σου κί Ἀλγερίνικο σπαθὶ τὸ καμαρόφρυνδό σου.

Ἀλγερίνος ὁ, ἀμάρε. Ἀλγερίνος Πελοπν.(Τριφυλ.) Ἀλιντζερίνος (Πανδ. 15,95).

Τὸ ἐθνικὸν ὄν. Ἀλγερίνος ἐκ τοῦ τοπων. Ἀλγέριον. Τὸ Ἀλιντζερίνος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Ἰταλ. *Algerino*.

Ὁ κάτοικος τοῦ Ἀλγερίου φημιζόμενος ὡς ἄγριος πειρατής: Ἐρχονται κάθε τόσο Μπαπαρέζοι κί Ἀλιντζερίνοι καὶ... τὴν κουρσεύουν (ἐνν. τὴν πολιτείαν) καὶ... παίρνουν σκλάβους ἄντρες καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. || Ἀσμ.

Ὁ Σάθας ἐπολέμαγε μὲ τοὺς Ἀλιντζερίνους, τρεῖς ὥρες ἐπολέμαγε, τρεῖς ὥρες καὶ τρεῖς νύχτες (Πανδ. ἐνθ' ἄν.)

ἀλεᾶς ὁ, Θράκ. (Αἰν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἁ.) — ΑΒαλ.αωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεᾶς Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐs. ἀ λ ι ε ὺ s. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βασιλεὺς - βασιλεᾶς καὶ βασιλεὺς κττ. Τὸ ἀλεᾶς καὶ μεσν. Πβ. Γνωμ. «ἀλεᾶς καὶ πουλλιοπιᾶστου ἄδηλος βίος» (ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,504).

1) Ἀλιεὺς Ἰόνιοι Νῆσ. (Κέρκ. Κεφαλ. Λευκ. κ. ἁ.): Παροιμ. Καὶ ποῦ κοιμᾶται ὁ ἀλεᾶς τ' ἀγκίστρια του δουλεύουν

ἐπὶ ἀνθρώπου ἀμερίμνου μέν, ἀλλὰ τυχεροῦ) Ἴόνιοι Νῆσ. συνών. *ψαράς*. β) Ἀλιεύς πολυπόδων, ὀστράκων καὶ σπόγγων Θράκ. (Αἰν.) — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. 2) Καρκίος τῶν γλυκέων ὑδάτων Ἰκαρ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλγός καὶ ὡς τοπων. Κάλυμν.

ἀλεάτικο τό, Λευκ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,268 *ἀλεάτικου* Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέας.

Πλοιῶριον ἀλιευτικὸν (ἐν Λευκ. ἰδίως τῶν ἀλιευόντων πολύποδας, ὀστρακα, σπόγγους κττ.)

ἀλεγεντάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλεεδάριστος Νάξ. Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγενταριστός < *λεγεντάρω*, παρ' ὃ καὶ *λεεδάρω*, κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε ἢ δὲν γίνεται λόγος συνήθως κακός, ὁ μὴ δυσφημούμενος, ἀκακολόγητος: *Κάνεν δὲν ἀφίνεις ἀλεεδάριστο κ' ἐὸν κί ἀπέκειο κακίωνεις, ἅμα λεεδάρουνε τίοτα ἰὰ σένα!*

ἀλέγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλέητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λεγητός < *λέγω* παρὰ τὴν μετοχ. *λεγημένος*, παρ' ἣν καὶ *λεημένος*.

Ὁ μὴ λεχθεὶς: *Μόνο 'φτό μοῦ 'χες ἀλέητο κ' εἶπες μου το κ' εὐτό. Ἀλέητη τὴν ἔχω τὴ γουβέδα.*

ἀλεθουρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλέθω καὶ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. *ουρίζω*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. *γυαλουρίζω*, *κλαυτουρίζω*, *φρυγχοιρίζω* κττ.

Ἀλέθω βραδέως, ἐπὶ μύλου μὴ κινουμένου ταχέως δι' ἑλλειψιν ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ ἰσχυρᾶς πίεσεως ὕδατος: Ἀλεθουρίζει ὁ μύλος.

ἀλέθω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Σινασσ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. ἀλέθον βόρ. ἰδιώμ. ἀλέσω Ἀπουλ. ἀλέσου Τσακων. ἀλέτω Ἀπουλ. ἀλένω Καππ. (Ἀραβάν. Φερτ.) ἰλέθω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Κύπρ. Μεγίστ. Σέριφ. Σύμ. Χίος κ. ἀ. ἰλέθον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλέσω Ἀπουλ. (Καλημ.) *ναλέθω* Θράκ. (Μάλγαρ.)

Τὸ μεσν. ἀλέθω, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀλήθω. Τὸ εἰς ἐκ τοῦ ἡλέσα ἀορ. τοῦ ἀρχ. ἀλέω εὐχρήστου καὶ ὡς ἀορ. τοῦ ἀλήθω.

1) Συντρίβων ἰσχυρῶς κόκκους δημητριακῶν καρπῶν μεταβάλλω εἰς ἄλευρον ἢ κόκκους καφέ εἰς κόνιν ἢ καρπούς ἐλαίας εἰς πολτὸν κττ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐνεργεῖ διὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄργάνου, τοῦ μύλου, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὄργάνου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Τσακων.: Ἀλέθω *καλαμπόκι - κριθάρι - σιτάρι* κττ. Ἀλέθω *καφέ*. Ὁ μύλος ἀλέθει καλὰ κοιν. *Μὲ τὸ βορᾶ ἀλέθ', μ' ἄλλον τσαιρὸ δὲν ἀλέθ'* (ἐνν. ὁ ἀνεμόμυλος) Τῆν. Ἀλέθω *κορκότα - πλουγούρ'* (*κορκότα* = ἀποφλοιωμένος σίτος χονδροκομμένος διὰ χειρομύλου, *πλουγούρ'* = σίτος βρασμένος καὶ ἀποφλοιωμένος) Χαλδ. Ἀλέθω *ἐλαῖς* πολλαχ. (συνών. φρ. *κάνω ἐλαίς*). Σάμερε ὅλοι οἱ μύλοι ἀλέκαϊ (σήμερον ὅλοι οἱ μύλοι ἤλε-

σαν) Τσακων. || Φρ. Ἀλέθει ὁ μύλος του (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ καὶ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Ἀλεκα τσαι *ξάλεκα* (ἄλεσα καὶ ξάλεσα, ἥτοι ἐτελείωσα τὸ ἔργον μου) Μέγαρ. Ἀλέθει ὁ μύλος, δῶσ' του ν' ἀλέση (τρῶγε ὅ,τι θέλεις καὶ μὴ ἐμποδίζεσαι ἀπὸ διαιτητικὰ παραγγέλματα) πολλαχ. Ἀλέθ' ἢ γλώσσα του (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς τρώγοντος ἢ τοῦ πολυλόγου) πολλαχ. Θ' ἀλέσ' ἢ γλώσσα μ' ὅσον μπουρεῖ (θὰ ἀναπτύξω ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀλέθουν τὰ δόντια του (ἐπὶ τοῦ τρώγοντος καλῶς) πολλαχ. Τὸν ἄλιστα *καμπόσου* (εἶπα εἰς αὐτὸν ἀρκετὰ προσπαθῶν νὰ τὸν πείσω) αὐτόθ. Ἀλέθιτι αὐτός (ὑπεῖκει εἰς τὰς εὐγλώττως γινομένας συστάσεις) αὐτόθ. Ἀλέθω *ἀέρα* (φλυαρῶ ἀσκόπως. Συνών. φρ. *κοπανίζω ἀέρα*) πολλαχ. Ἀλέθει ὁ ἀέρας (ἐπισκῆπτει ὀρμητικὸς καὶ ὡς στρόβιλος) Σύμ. || Παροιμ. Ἐμπαῖτε, σκύλλοι, ἀλέσετε κί ἀλεστικά μὴ δώσετε (ἐπὶ τῶν διοικούντων κακῶς τὰ τοῦ ἰδίου οἴκου καὶ παραδιδόντων ταῦτα ἔρμαιον εἰς ἄρπαγας καὶ καταχραστὰς) σύνθη. Ὁ καλὸς ὁ μύλος, ὅ,τι βρῇ ἀλέθει (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος στόμαχον ὑγιῇ) Σινασσ. Ἡ καλὸς ἢ μύλους ἰλέθει κί σιτάριν, ἰλέθει κί κλιθάριν (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Λιβύσσ. || Ἀσμ.

Νάλισε, μύλο μ', νάλισε τῇ διάκω τὸ κεφάλι,
βγάλε τ' ἀλεύρι κόκκινο καὶ τὸ πασπάλ' μελάνι
Μάλγαρ.

Ἀλεθε, μύλο, *μυλαρά*, | κάνε τ' ἀλεύρια μου καλὰ,
στάρνια καὶ σμυραδερά, | ὥσαν μυρμηγοκέφαλα,
νὰ τρώσι ἐσ', νὰ τρώω κ' ἐγώ, | νὰ τρώσι κ' οἱ χωροφυλάκοι
(ἐπιμύλιον) Πελοπ. (Τσακων.) 2) Μέσ. πειράζομαι ἐνδομύχως, καταβιβάζομαι ἠθικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἀρκεθην *παχὸν τὸ* ἐλέθετον 'πὺ μέσα σὰν τὸ ρύζι,
γιατὶ γνωρίζει τὴν κατὰ τῆς αὐτῆς δὲν τὸν γνωρίζει.
Συνών. *τρώγομαι* (ἰδ. *τρώω*).

ἀλειά ἢ, Κέρκ. Σάμ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλειεία, παρ' ὃ καὶ ἀλειεία μεταγν.

1) Ἄγρα τῶν ἰχθύων, ἀλειεία Κέρκ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ἀ.: *Πάει 'ς τὴν ἀλειεία* Κέρκ. *Πάω γιὰ ἀλειεία* Μεσολόγγ. || Φρ. *Μεγάλη ἀλειεία* (ὁ χρόνος ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε γίνεται ἡ ἀλειεία τῶν μεγάλων ἰχθύων) αὐτόθ. *Βάρεσ' ἡ ἀλειεία* (ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀλειείας) αὐτόθ. Συνών. *ἀλειό, ψάρεμα*. 2) Ἀθροισμα, σμῆνος ἰχθύων πολλῶν ἀλιευθέντων ἢ μελλόντων νὰ ἀλιευθοῦν Σάμ.

ἀλειάνιστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λειανιστός < *λειανίζω*.

1) Ὁ μὴ λεπυνθεὶς Πελοπ. (Κορινθ.) κ. ἀ.: *Στειλιάρι ἀλειάνιστο*. 2) Ὁ μὴ χωρισθεὶς εἰς λεπτὰ μέρη Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἀ.

ἄλειμμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Φάρασ. Φερτ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἄλειμ-μον Κύπρ. ἄλειμμαν Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἄλ'μμα βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. ἄλειμμα = πᾶσα ἀλοιφή. Τὸ ἄλειμμαν καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπάλειψις, ἐπίχρισις τοίχου διὰ διαλύματος ἀσβέστου ἢ ἀργίλλου, πολλάκις κατὰ πληθ. Ζάκ. Μακεδ. (Βελβ.) Σίφν. κ. ἀ.: Ἐχομε ἀλείμματα Σίφν. 2) Πᾶσα οὐσία,

ἡ ὁποία ἐπαλείφεται, ἰδίως δὲ τὸ ἐξωτερικῆς χρήσεως φάρμακον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαλείφουν συνήθως στῆθος καὶ λαιμόν, ἀλοιφή Λέσβ. κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. 3) Ἡ λιπώδης ζωική οὐσία, λίπος κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Βούτυρο ἀνακατωμένο μὲ ἀλειμμα. Γουρουνόμο ἀλειμμα πολλαχ. Πίσσαν κί ἀλειμμαν θῆκον ἀπάν' ὅς σὴ γερὰ ὅ' νὰ ἡλαροῦται (διὰ νὰ θεραπευθῇ) Τραπ. Βάλλω ὅς σὸ φαεῖν ἀλειμμαν Χαλδ. Τὸ ἀλειμμα πιά-νει ὅς σὴ γούλα Ἀμισ. Ἀλειμμάτ' κερὶ (κηρίον ἐκ στέατος) Ἀραβάν. || Φρ. Ἡ καρδιά μ' ἀλείμματα ἔδεσεν (ἐχάρην μαθὼν εὐχάριστα) Πόντ. Ἀλειμμαν ὅς σ' ὠμία ὅ'! (εἰς τοὺς ὦμους σου! Μετὰ χαριεντισμοῦ πρὸς τὸν ἐκτελέ-σαντα ἔργον ἐπίπονον, δι' ὃ κατέβαλε σωματικὰς δυνά-μεις, διότι τὸ πολὺ λίπος τοῦ ὁργανισμοῦ θεωρεῖται καὶ ὡς τεκμήριον τῆς σωματικῆς ἰσχύος) Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ τρο-χὸς χωρὶς ἀλειμμα δὲ γυρίζει (ὅτι πρὸς ἐπιτυχίαν ὑποθέ-σεώς τινος πρέπει νὰ δωροδοκῇ τις τὰ πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὕτη) Ἰβενιζέλ. Παροιμ.² 240,933. Πέντε ὅς τ' ἀλειμμα κί ὀχτὼ ὅς τ' ἀξούγγι (ἐπὶ τοῦ σπατα-λῶντος τὴν περιουσίαν του ἢ τοῦ ἐν βίᾳ καὶ ἐπιπολαίως ἐκτελοῦντος ἐργασίαν τινὰ) Σύμ. Ἀμον ζοῦ ἀλειμμαν ἔρται ἀπαγκέσ' (καθὼς ζῶντος λίπος ἔρχεται ἐπάνω, ἦτοι ἐπι-πλέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἐπὶ τοῦ ἀθωότητα ὑποκρινομένου ἐνόχου) Χαλδ. Ὁ σ' ἀρκοῦ τὸν κόλον κί ἄλλο ἀλειμμαν βάλλ' (ἐπὶ τοῦ δίδοντος ἡραγμά τι εἰς τινα τοῦ ὁποίου οὗτος εὐπορεῖ, ὡς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει ἀνάγκη προσθέτου λίπους) Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἐχ' ἄντρα κ' εἶναι ἄρρωστος κ' εἶναι γιὰ τὸ πεθάνει·
ξαρρωστικό μου γύρεψε νὰ φάῃ γιὰ νὰ γιάσῃ
τῆς ἀλαφρίας τ' ἀλειμμα, τ' ἀγριογιδοῦ τὸ γάλα

Ἱπ. Συνών. γλίνα, λίγδα, λίπα, ξύγρι. β) Τὸ χοίρειον λίπος, ὅπερ συσκευάζεται μετὰ τεμαγίων χοίρειου κρέατος ἐντὸς ἀγγείων ἢ αἰγείων δερμάτων πρὸς χοῖρον κατὰ τὸν χειμῶνα καὶ τὸ θέρος Πελοπ. (Ἀρχαῖο. Κορινθ. Τριφυλ.) γ) Τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος ἐξαγόμενον βούτυρον Καπ. (Ἀραβάν. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ.)

ἀλειμματᾶς ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α.

1) Ὁ ἀλείφων τι. 2) Βουτυροπαραγωγός. 3) Ὁ μεταχειριζόμενος λίπος ἀντὶ βουτύρου, ὁ νοθευτὴς τοῦ βουτύρου.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Τ' Ἀλειμματᾶ Κε-φαλλ. Ἀλειμματᾶδες Κέρκ.

ἀλειμματέα ἡ, Πόντ. ἀλειμματέ Δ.Κρήτ. ἀλεμ-ματέ Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) ἀλειμματία Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-έ α. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 245.

1) Ὁσμὴ ἀλείμματος, λίπους Εὐβ. (Κύμ.) Δ.Κρήτ. Πόντ.: Ἀλειμματέας μυρίζ' (ἀποδίδει ὀσμὴν λίπους) Πόντ. Βρομάει ἀλειμματίες Κύμ. 2) Κηλὶς (ἐκ τῆς εἰδικῆς σημ. τῆς διὰ λιπώδους οὐσίας σχηματιζομένης κηλίδος προέ-κυψεν ἡ γενική) Δ.Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.): Ἐβάρηκενε τοῦ φεγαριοῦ ὅς τὴ μούρη καὶ τοῦ ἡκαμενε τοοὶ μαῦρες ἀλειμματέες ἀπὸν ἡ' ἀκόμη σήμερο (ἐκ παραδ.)

ἀλειμματένιος ἐπίθ. Λεξ. Βυζ. Ἡπίτ. Ἐλευθερουδ. ἀλ'μματένιος Δαρδαν. ἀλειμματένες Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-έ ν ι ο ς.

1) Ὁ ἐκ λίπους κατεσκευασμένος, στεάτινος Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Βυζ. Ἐλευθερουδ.: Κερὶν ἀλειμματένεν (συνών. ἀ λ ε ι μ μ α τ ο κ έ ρ ι) Χαλδ. 2) Μεταφ. μαλθακὸς τὸ σῶμα, ἀδύνατος Δαρδαν.

ἀλειμματερός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλαμματερό Καπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ε ρ ό ς.

1) Ὁ μετ' ἀλείμματος ἦτοι βουτύρου μεμειγμένος ἢ κατεσκευασμένος: Ἀλαμματερό κουρά (ἄρκτος). 2) Πα-χύς, εὐτραφής. Συνών. ἀ λ ε ι μ μ α τ ι ά ρ ι ς 2.

ἀλειμματιάρικος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ι ά ρ ι ς. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ οὐδ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ι ά ρ ι κ ο ς.

Ὁ ἔχων, περιέχων λίπος. Συνών. ἀ λ ε ι μ μ α τ ι ά ρ ι ς 1.

ἀλειμματιάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλειμματᾶρις Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.) ἀλειμμαδιέρη Καπ. (Φάρας.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ι ά ρ ι ς. Περί τῆς καταλ. τοῦ τύπ. ἀ λ ε ι μ μ α δ ι έ ρ η ἰδ. RDawkins Modern Greek in Asia Minor 167.

1) Ὁ ἔχων πολὺ ἀλειμμα, λιπαρός, συνήθως ἐπὶ κρέα-τος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν.): Ἀλειμματᾶρις κρέας Οἶν. Συνών. ἀ λ ε ι μ μ α τ ι ά ρ ι κ ο ς. 2) Εὐτραφής, παχύσαρκος Καπ. (Φάρας.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.): Ἀλειμματᾶρις ἄνθρω-πος Οἶν. Συνών. ἀ λ ε ι μ μ α τ ε ρ ό ς 2.

ἀλειμματοκέρι τό, ἀλειμματοκέρειον Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀλειμματοκέρι σύνθηθ. ἀλειμματοκέρ' Θράκ. (Σαρ-κελά. κ. ἄ.) Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλειμματο-τόσο Πόντ. (Ὁφ.) ἀλ'μματουκέρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ κ ε ρ ί. Παρὰ Λάουνδ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ο κ έ ρ ι ο ν.

Κηρίον κατεσκευασμένον ἐκ στέατος. Συνών. ἀ λ ε ι μ -μ ο φ ω τ ι ά, ἀ μ ν λ ο κ έ ρ ι, ξ υ γ γ ο κ έ ρ ι. Πβ. καὶ μ ε λ ι σ σ ο -κ έ ρ ι.

***ἀλειμματοκερόπουλλο** τό, ἀλειμματοκερόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ο κ έ ρ ι.

Μικρὸν στεάτινον κηρίον.

***ἀλειμματόπουλλο** τό, ἀλειμματόπον Πόντ. (Σάντ.) ἀλειμμόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α. Τὸ ἀ λ ε ι μ μ ό π ο ν ἐκ τῆς ὀνομαστ.

Μικρὰ ποσότης λίπους ἐνθ' ἄν.: Σύρω ἕναν ξάι ἀλειμ-μόπον ὅς σὰ λάχανα (βάλλω ὀλίγον κτλ.) Χαλδ.

ἀλειμματούδι τό, ἀμάρτ. ἀλ'μματούδ' Σαμοθρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ο ύ δ ι.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίμου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουν λευκὰς κηλίδας καὶ ἀκάνθας. Συνών. ἀ ν ά λ α τ ο ς.

λείμματα τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *λείμματα*.

Ἀρτυσις φαγητοῦ διὰ λίπους ἔνθ' ἄν. : *Τῇ φαεῖ* τ' *λείμματα*.

λείμματα Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *λείμματα* Θράκ. (Μάδυτ.) *λείμματα* Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *λείμμα*. Τὸ *λείμματα* ἔκ τῆς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

1) Ἀρτύω φαγητὸν διὰ λίπους Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

2) Ἀλείφω ἢ κηλιδῶν τι διὰ λίπους Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

3) Ἀλείφω Ἀπουλ. (Καλημ.) : *Τὸνε* *λείμματα*

2) Παχύνω, καθίσταμαι εὐτραφής, συνήθως ἐπὶ

ζῶων Θράκ. (Μάδυτ.) : *Ἀς τοῦ σφάξουμι τοῦ πρόβατοῦ μας,*

γιατὶ πολὺν *λείμματα*.

λείμματα ἢ, ἀμάρτ. *λείμματα* Θράκ. *λείμματα* Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *λείμμα* καὶ *φωτιά*. Τὸ α' συνθετ. ἔκ τῆς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

λείμματα κέρι, ὁ ἰδ.

λείω τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *λείω*.

Ἀλείω : *Πάμε* 'ς τ' *λείω*. Συνών. *λείω* 1.

λείω ἐπίθ. Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *λείω* καὶ τοῦ ἐπίθ. *λείω < *λείω* πάζω.

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λείψῃ, ἀνατόφρευτος.

λείω ἐπίθ. κοιν. *λείω* Λυκ. (Λιβύσσ.) *λείω* Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Σύμ.

λείω Κύπρ. Ρόδ. *λείω* Κάλυμν. *λείω*

λείω Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ. *λείω* Ἡπ.

Ἰος Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ.

λείω Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Νίσυρ. *λείω* Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *λείω* = ἀπηλλαγμένος λει-

τουργιών, ἤτοι βαρειῶν τινων δημοσίων εἰσφορῶν. Αἰ-

σημερινὰ σημ. ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς λατρείας.

1) Παθ. ὁ μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας

μένων, ἐπὶ ναοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν τελεῖται λειτουργία

κοιν. : *Ἐκκλησιὰ* *λείω* πολλαχ. *Ἐμ'* *κὶ* *λείω*

ἢ *ἐκκλησιὰ* *μάς* *τὴν Κυριακὴν* Αἰτωλ. *Ὀλόδροσες* *πρασινάδες*

καὶ *χλωρασιές* *κρύβουν* 'ς τὰ *χλωρὰ* *βάθη* *τους* τὸ *ἐκκλησιὰ*

τὸ *λείω* ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 116 || Ἄσμ.

Ἐμίσσεψες *καὶ* *μ'* *ἄφησες* *σὰν* *βιόλα* *μαραμμένη,*

σὰν *ἐκκλησιὰ* *λείω*, *σὰν* *χώρα* *γκρεμισμένη*

Πελοπν. (Ἀργολ.)

Σηκώνεται *τὸ* *ἔ* *λυερὴ* *σὰν* *παραλοῖσμένη,*

σὰν *ἐκκλησιὰ* *λείω*, *σὰν* *κάστρο* *κουρσεμένο*

Μεγίστ.

Ὅπου *μ'* *ἐφίλει* *τὸ* *ἦ* *ἤ* *λε* *ποτὲ* *δὲ* *μ'* *ἀπαρνεῖται*

τοαὶ *τώρα* *μ'* *ἀπαρνήθη* *σὰν* *καλαμὰ* 'ς τὸν *κάμπο,*

σὰν *ἐκκλησιὰ* *λείω*, *σὰ* *χώρα* *κρουσμένη*

Ἰος

Ἐρημον, *ἀλουνούρητον* *τῷ* *ἀπὸ* *πολλοῦ* *κλεισμένο,*

μέσα 'ς τ' *ἀγκάθκια* *τὰ* *πυκνὰ* *φραμένο* *τῶν* *χωσμένων*

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

(ἐνν. τὸ ἐκκλησιὰ) Κύπρ. β) Ὁ μὴ καθιερωθεὶς, ὁ

μὴ ἁγιασθεὶς διὰ λειτουργίας πολλαχ. : *Ἀλείω* 'ς *εἰκόνα*

Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νομοκάν. 1,87 (ἐκδ. J.Cote-

lerius) «εἴ τις ἱερεὺς οὐ λειτουργήσῃ, ἀλλὰ φάγῃ τὰς

προσφορὰς ἀλειουργήτους, ἐπιτίμιον ἔχει χρόνον ἕνα

μετανοίας». γ) Τὸ θηλ. *λείω* Θράκ. (Σηλυβρ.

Τσανδ.) καὶ οὐδ. *λείω* Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θράκ. (Τσανδ.)

οὐσ., ἀραβόσιτος, ὅστις δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ

εἰς τὴν παρασκευὴν ἄρτου τῆς λειτουργίας, διότι οὗτος

πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς ἐκ σίτου (τὸ θηλ. κατ' ἔλλειψιν

τοῦ οὐσ. προσφορὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν προσφορὰν,

ἢ ὅποια δὲν παρεσκευάζετο ἐκ σίτου καθαροῦ καὶ ἐπομένως

δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν τέλεσιν λειτουρ-

γίας, βραδύτερον δὲ κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸν ἀραβόσι-

τον, ὅστις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάλληλος εἰς τὸν σκοπὸν

τοῦτον, τὸ δὲ οὐδ. ὁμοίως κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀλεύρι,

ὁποῖον ἐνν. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου) : *Ἐχει* *μέσα* *καὶ* *λείω*

τὸ *ἀλεύρι* Σηλυβρ. δ) Ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς τὸν ναὸν

πρὸς ἀκρόασιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ γενικῶς ὁ ἐξ

ἀδιαφορίας παραμελῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν

καθηκόντων Ἰων. (Κρήν.) Κάλυμν. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν.

(Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :

Χριστιανὸς *ἀλουνούρητος* Νίσυρ. ε) Ὁ μὴδὲν ἱερὸν καὶ

ὄσιον ἔχων, ὁ σκληρὸς, ἄσπλαχνος, φιλάργυρος καὶ γενι-

κῶς ὁ ἀλιτήριος, ὁ μεστὸς πάσης κακίας Ἀθῆν. Ἀνδρ.

Ἡπ. Θεσσ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.

Λακων. Λάστ. Σικεά Κορινθ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :

Βοὲ *τὸν* *λείω* *τὴν* *λείω* ! (ἐκφρασις ἀπο-

στροφῆς καὶ ἀπεχθείας) Ἀθῆν. Πελοπν. κ. ἄ. *Τὶ* *λείω*

τοῦ *τοῦ* *καὶ* *μὴ* *ροῦ* ! Αἰτωλ. Σοῦ 'ν' *ἕνας*

λείω, *ἔ* *πὶ* *χάλεψ*, *ποῦ* *δὲ* *σ'* *δί* *τίποντα*

αὐτό *τὸ* *τὶ* *καὶ* *μὴ* *ἀλουνούρητος* *ἀνθρώπου* ! αὐτό.

Ἄσμ.

Πὰ *ἔς* *τὴν* *λείω*, *λόγια* *ποῦ* *μοῦ* *τὰ* *λέει* !

αἰε, *καὶ*, *καὶ* *ὡς* *μ'* *ἤ* *καὶ*, *πάντα* *καμένη* *νὰ* *᾿σαι* !

(ἔς = δέ, ἰδ.) Κάσ. Πβ. ἀμετάλαβος. ζ) Μεταφ. ὁ

βόρειος ἀνεμὸς (ὀνομάσθη οὕτω διὰ τὴν σφοδρότητά του

καὶ τὸ δριμύ πνεῦμα) Μακεδ. (Θεσσαλον.) 2) Ἐνεργ.

ὁ μὴ ἐκτελέσας τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐπὶ ἱερέως Λυκ.

(Λιβύσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ.) : Ὁ *παπᾶς* *ἔφυγε* *λείω*

τοῦ *τοῦ* *Ἐρμούπ.* || Παροιμ. *Παρὰ* *παπᾶς* *σκοπουμένους*

κάλλια *παπᾶς* *λείω* (προτιμότερον νὰ μὴ λειτουρ-

γήσῃ ὁ ἱερεὺς παρὰ νὰ φονευθῇ, ἤτοι δύο κακῶν προκει-

μένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. Εἰς τὴν παροιμ. πάντως

ὑπόκειται διήγησίς τις) Λιβύσσ.

λείφτης ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ρ. *λείφω*.

Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ αλείφεται : Παροιμ. *Ἀλείφης*

ἔν *ἀβγὸ* *ἔφαγε* *καὶ* *αλείφτηκε* *ὡς* *τὸν* *κόλο* (ἐπὶ τοῦ φύσει

ἀδεξίου καὶ ρυπαροῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ

ἑαυτὸν καθαρὸν, καταρρυπαίνεται δὲ καὶ ἂν ἐν ᾧ λάβῃ

εἰς χεῖρας, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναστατοῦντος τὰ πάντα πρὸς ἐκτέ-

λεσιν ἀσημάντου ἔργου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,446).

λείφτης τό, *λείφτης* Πόντ. (Οἰν.) *λείφτης*

Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. *λείφω*. Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. *λείφτης*.

Τεμάχιον ἐριούχου ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου σαπω-

νίζουν τὸ σῶμα οἱ λουόμενοι Πόντ. (Οἰν.) Πβ. *σαπων-*

νιστήρι.

